

Нигеријски писац Амос Тутуола је 1954. године написао роман горенаведеног наслова. Књига се бави судбинама смртника који залутају у свет духова. Брајан Ино и Дејвид Бирн су 1981. године издали албум под истим именом, инспирисан Тутуолиним делом. Албум сам прибавио, као поштовалац Токинг Хедса и Иноа. Ту плочу сам још тада схватио као упозорење, као предвиђање, као звучни запис који описује медије, савремени свет, хаос, ентропију, све у злокобној какофонији звукова.

Сајт „Пешчаника“ читам редовно, без обзира на политичку једноумност и острашћеност, али раније нисам имао асоцијације на поменуто музичко дело Иноа и Бирна. То ми је пало на памет тек када сам посетио новопостављени блог Срђе Поповића, посвећен њему и кривичној пријави коју је поднео против Коштунице. Врло необичан повод за постављање нечијег блога. Поготово што се тврди да је Поповић само адвокат мајке и сестре Зорана Ћинђића, тј. упућени смо да верујемо да је та кривична пријава њихова воља а не воља Срђе Поповића и кругова око њега. Ако је тако, зашто је блог добио Поповић, зашто га нису добиле мајка и сестра Зорана Ћинђића? Када сам посетио наведени блог и погледао коментаре, помислио сам на албум „Мој живот у шикари духова“. Тај албум говори о атмосфери на том блогу и сајту.

Поповић нас обавештава да је побуна ЈСО успела. Заборавља да је ЈСО још тада стављена под команду владе Зорана Ћинђића и да је та влада још тада известила о свом успеху у решавању протеста ЈСО.

Пођимо од почетка. Још у петак, 12. новембра, у радио-емисији на Б92 најављен је поменути блог. На сајт „Пешчаника“ је у понедељак 15. новембра, постављена цела кривична пријава, неколико текстова који се тичу те теме и сам блог. Уреднице „Пешчаника“ Светлана Лукић и Светлана Вуковић на насловници Поповићевог блога наводе да се ради о модерiranом блогу, да неће бити објављивани коментари који садрже говор мржње. Оне моле да се укаже на грешке у чињеницама и закључивању итд. Такође, 17. новембра уреднице, без моје сагласности и без сагласности НСПМ, преносе мој текст објављен на сајту „Нове српске политичке мисли“.

На свом блогу је блогер а адвокат Поповић поставио уводни текст „Позив на јавну расправу“. Поповић наводи да је добио „јединствену прилику...“. Ваистину. Добио је јединствену прилику да износи неистине и конструкције, достојне урнебесних теорија завере. Поповић нас обавештава да је побуна ЈСО успела. Заборавља да је ЈСО још тада стављена под команду владе Зорана Ћинђића и да је та влада још тада известила о свом успеху у решавању протеста ЈСО. По њему, побуна ЈСО је успела јер је имала подршку

ДСС (никакве подршке није било). А тај успех је довео до атентата на Ћинђића. И у свему је највише профитирала ДСС. Ова бесмислена тврдња је једнака тврдњи да су републиканци највише профитирали од Кенедијевог убиства, те да су због тога они и кривци за атентат на Кенедија. На страну, Поповићев заборав да је после атентата рејтинг ДС-а скочио до неба, и да је уведено противуставно и противзаконито ванредно стање, када је ухапшено 11000 грађана а потом процесуирано само неколико стотина. Поповић у стилу јунака романа Агате Кристи закључује да су ДСС и Коштуница криви због тога што Коштуница „ускоро након атентата седе на злочинном упражњено место премијера српске владе“. Адвокат Поповић, који је већ у годинама, заборавља да је пре Коштунице, „на злочинном упражњено место премијера српске владе“ прво сео Зоран Живковић, заменик Зорана Ћинђића као председника ДС а да је Чedomир Јовановић аванзовао на позицију потпредседника владе. По логици адвоката Поповића, пре Коштунице, због остварене користи, прво морају бити осумњичени садашњи сироти виноградар Живковић и сиромашни политичар Јовановић. Данашњи, виноградар Живковић и сиромашак Јовановић су годину дана били на челу владе Србије. Дакле, јасно је да Коштуница не седе убрзо „на злочинном упражњено место премијера српске владе“, већ после годину дана, односно после парламентарних избора из децембра 2003. године. На тим изборима је народ казнио владајућу ДС. Да ли је за то било ко крив? Крива је сама ДС. Да ли је тиме било ко профитирао? Увек после избора неко формира власт а неко оде у опозицију.

Поповић наставља у истом стилу Агате Кристи и петпарачких романа: „Криминалистичка абецеда налаже да ислеђивање било ког кривичног дела логично почиње од ислеђивања главног корисника дела“. Не сећам се да је било ислеђивања Живковића и Јовановића као главних профитера Ћинђићевог убиства, са становишта Срђе Поповића, под начелом „quo bono“ које адвокат Поповић помиње? Поповић каже „то није учињено током Сабље“. Па и није. Тада су премијер и његов заменик били Живковић и Јовановић – нису били луди да истражују своју кривицу, по резону адвоката Поповића. И шта их је спречавало да током ванредног стања истраже све аспекте побуне ЈСО и умешаности ДСС у то? Ништа! Па опет они то нису учинили. А нису то учинили јер су и они знали да никако не могу да повежу ДСС са протестом ЈСО и атентатом, јер веза никада није ни постојала. Шта је спречавало садашњу једноумну власт ДС и сателита, са све ЛДП-ом, који је владајућа а не опозициона странка, да током две и по године тоталне власти истражи све о протесту ЈСО и о атентату? Ништа. И као и тадашњи њихови страначки претходници Живковић и Јовановић, ни они то нису учинили из истих разлога. Шта је спречавало Бориса Тадића да као председник који има велику власт током седам година свог мандата, наложи истрагу о протесту ЈСО и о атентату? Ништа. Па опет он то није учинио. И опет из истих разлога.

Колики је очај адвоката Поповића најбоље оцртава позив блогерима „Пешчаника“ да помогну у истрази о протесту ЈСО и у подупирању кривичне пријаве. Човек мора да буде

Одговор Срђи Поповићу, или - "Мој живот у шикари духова"

Пише: Небојша Бакареџ
среда, 24 новембар 2010 20:13

јасно очајан и без аргумената када позива блогере петоклонашког гласила да му помогну.

Колики је очај адвоката Поповића најбоље оцртава позив блогерима „Пешчаника“ да помогну у истрази о протесту ЈСО и у подупирању кривичне пријаве. Човек мора да буде јасно очајан и без аргумената када позива блогере петоклонашког гласила да му помогну.

Потом адвокат Поповић тешко оптужује садашњу власт ДС-а, ЛДП-а, ЛСВ-а и осталих у Републици, Војводини, главном граду, десетинама градова и стотинама општина, речима: “Све реформе и сви напори Зорана Ћинђића да створи некакву бољу будућност опустошеној земљи коју је затекао – заустављени су, а скромни почетни успеси тих напора поништени су. Срушене су многе наде а земља је поново гурнута у апатију и резигнацију“. Адвокат Поповић оптужује Бориса Тадића, Чедомира Јовановића, Ненада Чанка и остале да су зауставили све реформе и напоре Зорана Ћинђића и да су гурнули земљу у апатију и резигнацију.

Толико о уводном тексту блогера Поповића.

Блогер и адвокат Поповић се јавља, на блогу и у медијима као човек забринут за судбину нације гурнуте у апатију и резигнацију од стране његових пријатеља Тадића, Јовановића, Чанка и осталих. Колико је искрен у томе сведочи његов интервју, дат њему наклањеном америчком часопису „Peace magazine“.

(<http://archive.peacemagazine.org/v10n2p08.htm>)

Указујем на један део тог интервјуа када новинар подсећа Срђу Поповића да је својевремено потписао петицију којом се позива на бомбардовање Србије:

“Новинар: Прошле јесени сте потписали петицију за бомбардовање Србије и српских положаја у Босни. Очекивао бих да вам људи поставе одређена питања попут: Нисте ли извршили чин издаје против сопственог народа, или против државе Србије?

Поповић: Па добро, ја сам адвокат, технички гледано, да, починио сам акт издаје, по законима Србије. Али ја раздвајам интересе државе Србије и српског народа и мислим да су ти интереси супротстављени у овом тренутку. Војни пораз Милошевићеве владе је у најбољем интересу српског народа. То је нешто што треба да жели сваки добар српски патриота. Не мислим да сам издао свој народ.

Новинар: Потписавши такву петицију, не сугеришете ли да насиље и рат могу да реше одређене политичке проблеме, какав је оружана српска сецесија од Босне и Херцеговине или од Хрватске?

Поповић: (...) Ја видим да Срби у Босни врше агресију против државе признате од УН, и видим да врше геноцид. Мислим да обе ствари морају бити заустављене. *Новинар: Али зар не треба они онда (мисли на међународну заједницу) у средњој Босни да бомбардују Хрвате када они врше геноцид над муслиманима? Или да бомбардују Србе када врше геноцид над Хрватима? И зар не треба да бомбардују муслимане кад они врше геноцид против кога год – Хрвата или Срба?*

Поповић: Не мислим да су све три стране једнако одговорне за почетак (рата) или да су све три стране једнако одговорне за ратне злочине. Мислим да су Милошевић и југословенска армија (која је значајна сила) започели рат. И најгоре и најбројније ратне злочине је починила српска страна.

Пише: Небојша Бакарец
среда, 24 новембар 2010 20:13

Новинар: Призивањем оружане интервенције против српских снага, зар не призивате у ствари неизбежне ратне злочине који ће бити извршени над српским становништвом? Српске снаге су на терену измешане са цивилним становништвом. Оне седе у српским селима и бомбардују Сарајево.

Поповић: У сваком оружаном сукобу ће бити цивилних жртава. Нажалост, то је неизбежно. Не мислим да ова чињеница треба да спречи међународну заједницу да учини оно на шта је обавезана међународним законима: зауставити агресију, зауставити насиље“.

Адвокат Поповић оптужује Бориса Тадића, Чедомира Јовановића, Ненада Чанка и остале да су зауставили све реформе и напоре Зорана Ђинђића и да су гурнули земљу у апатију и резигнацију.

Поставио сам питање колико је блогер адвокат Поповић искрен у бризи за српски народ имајући у виду његове горе цитиране речи и признање да је издајник (додуше само технички гледано, само са становишта српских закона)? Постављам питање какав кредибилитет има човек који признаје да је издајник, тј. човек који се залагао за бомбардовање свог народа у Босни и Србији? Колико се може веровати човеку који жели да рат и насиље буду окренути против само једне стране у грађанском рату, и човеку који уопште верује да рат и насиље могу да реше било шта? Како веровати адвокату који прво девалвира појам геноцида свдећи га на опште злочине, а потом геноцид – односно починиоце злочина види само на српској страни? Види се да новинар, који интервјуише Поповића, сматра да је геноцида било на све три стране, али Поповић отклања ту могућност сваљујући сву кривицу на српску страну. Како веровати човеку који призива ратне злочине над сопственим народом, а будуће српске жртве олако карактерише као неизбежну колатералну штету сваког оружаног сукоба? Какав је то Поповић „добар српски патриота“, како сам себе назива, када је по сопственом признању издајник? Како он може бити „добар српски патриота“ када се залаже за војни пораз свог народа, за бомбардовање свог народа, и за ратне злочине над сопственим народом? Одговори на ова питања се намећу сами по себи. Адвокат Срђа Поповић, који је по сопственом признању, технички гледано, починио акт издаје, нема никакав кредибилитет, није искрен и не може му се веровати. Интервју, чије делове цитирам, који је својевремено дао Срђа Поповић, довољан је за такав закључак, али поред њега постоје многобројна сведочанства о антисрпском деловању адвоката Поповића, изговорена на трибинама „Пешчаника“. Када се упустим у још подробнију анализу речи адвоката Поповића, долазим до још поразних закључака, поред оних који се виде у горе наведеним питањима. Адвокат Поповић сматра да је, технички гледано, починио акт издаје, по законима Србије, како каже. Из његовог даљег излагања се може схватити да

Пише: Небојша Бакарец
среда, 24 новембар 2010 20:13

он сматра да је издао државу али не и народ. И очигледно сматра да је издаја државе нешто што није кажњиво, нешто што није спорно, јер је државу водио Милошевић. Поповић губи из вида да је суштина државе народ, живи људи, па тек потом нека територија, и онда све остало. Држава није Милошевићев режим, нити било који режим. Држава није ни Тадићев, марионетски, квислиншки и издајнички режим (да, све одједном). Режим се мењају. Стога не можете издати државу а да не издате и народ. Све и да је то могуће, тај изузетак се не би односио на Срђу Поповића јер је он своју „техничку“ издају, по њему, а суштинску, по мени, починио залажући се за бомбардовање своје земље а потом и за копнену интервенцију – „војни пораз... је у најбољем интересу српског народа“. Поједини примери из историје су показали да до војног пораза неког режима – истовремено и до војног пораза народа и државе, по правилу (а изузетака има), може доћи само после копнене интервенције – пример Ирак, Авганистан – изузев ако се не употреби нуклеарно оружје, као у случају Јапана. И на овом месту се поставља неизбежно питање адвокату Поповићу – да ли сте потписујући захтев за бомбардовање свог народа и своје земље, захтевали само конвенционално бомбардовање, налик оном 1999. године, или сте захтевали и нуклеарно бомбардовање? Очигледно је Клинтон, коме сте ви и ваши супотписници упутили захтев, то имао у виду када је касније, 1999. издао наредбу да се бомбардује Србија. Из свих речи адвоката Поповића је јасно да је он захтевао и подржао и бомбардовање 1999. године, и све НАТО злочине, били они 1994. године или 1999. године. Колико знам ни злочин издаје не застарева? Поставља се питање како неко ко је по сопственом признању издао државу, а тиме и народ, уопште има, било какво, не само морално право да оптужује и пресуђује другима?

Адвокат Поповић је убеђен да водимо некакав дуел и да је мој текст на НСПМ настао као одговор ДСС, на његову тужбу. Није тако. Као што ни овај текст није настао због жеље да полемисем са Поповићем, „Пешчаником“, „Е-новинама“, „Данасом“ или Басаром. А сви они су, изузев „е-новина“, изнели низ увреда на мој рачун. То у својим текстовима никада нисам радио и нећу радити. Уосталом они иду на личну дисквалификацију јер су бесни и немају аргументе, као што је увек случај са личним дисквалификацијама. На текст „Одговор нечастивог“ адвоката Поповића се нећу освртати, јер је хаотичан и бесмислен, притом, довољан одговор је оно што пишем у овом тексту. На нужничко списатељство Басаре у „Данасу“ не треба одговарати.

На текст „Одговор нечастивог“ адвоката Поповића се нећу освртати, јер је хаотичан и бесмислен, притом, довољан одговор је оно што пишем у овом тексту. На нужничко списатељство Басаре у „Данасу“ не треба одговарати.

Вратимо се на блог Срђе Поповића и на сајт „Пешчаника“. И поред најаве да није дозвољен говор мржње, претпостављам ни вређање, блог Срђе Поповића обилује

мржњом и увредама, иако је двоструко модериран, од стране уредница „Пешчаника“ и од самог Срђе Поповића. Сви они дозвољавају и подстичу говор мржње и низак ниво расправе, поготово Поповић који подилази својим блогерима. Такође, на блогу, као и на самом сајту „Пешчаника“ нема супротстављених мишљења, нема ставова изван круга другосрбијанаца. Евентуалне свађе, расправе или супротстављености се крећу искључиво око степена сатанизације ДСС, Коштунице, и свих осталих који не мисле исто као и они. Увреде на рачун Коштунице и ДСС се на том блогу подразумевају. На овом блогу има мало коментатора а много коментара, јер већина блогера пише неколико десетина коментара, па чак и више. Пример који описује степен екстремизма блогера су увреде упућене медијској кући Б92, чији блог називају „брлог б92“ (речи главне блогерке Светлана Стаматовић, поред Срђе Поповића), многобројне увреде Тадићу, увреде и другим функционерима ДС-а, „хомофобични Ћилас“, „крештава Јелена Триван“ (блогерка Марија). А Б92, Тадић, Ћилас и Триванка су речју и делом углавном истомишљеници блогера „Пешчаника“ и Друге Србије. Не стопостотни, и не сви у истој мери, али истомишљеници. Међутим ови екстремисти и њих мрзе и вређају их, јер нису стопостотни истомишљеници. Блогер „Василије виртуелни“, једини који исказује нешто другачије ставове, али и даље у оквиру другосрбијанских погледа на свет, бива препознат као блогер са Б92, и доживљава низ дисвалификација и напада, јер дозвољава разумну сумњу, тј. доводи у питање одређене тврдње Срђе Поповића изнете у кривичној пријави. Блогер Игор Ј. не може да верује „колико мржње и глупости“ има у мом чланку на НСПМ. Пример слабо контролисане мржње је и вређање по националном основу, тј. на основу несрпског презимена које се не завршава на „ић“, што представља националшовинизам иако се представници Друге Србије представљају као толерантни антинационалисти и антишовинисти. Томе сам на сајту „Пешчаника“ и на блогу лично изложен. Поигравање са мојим презименом је започео адвокат Поповић на свом блогу у тексту „Одговор нечастивог“. Занимљиво је да су ове намерне грешке или непознавање граматике исправљене на истом тексту који су уреднице Лукић и Вуковић ставиле на насловну страну „Пешчаника“. Не верујем да блогер Поповић не познаје граматiku и падеже када наводи: „по г. Бакарцу“, „забринутост г. Бакарца“ итд. Да се презивам Бакарц, речи г. Поповића би биле тачне. Исправно је рећи „по г. Бакарцу“ и „забринутост г. Бакарца“. Да г. Поповић греши намерно, подсмевајући се мом несрпском презимену сведочи и шовинистичка и ниподаштавајућа расправа две блиске сараднице и блогерке г. Поповића, које немају ноћу паметнија посла (брига о деци, мужевима, вођење љубави итд.) од учешћа у шовинистичкој фарси. Дијалог настаје на почетку коментара Поповићевог текста на блогу „Позив на јавну расправу“. Једна блогерка – Светлана Стаматовић је главни сарадник г. Поповића и написала је више од сто коментара. Тај дијалог преносим у целини и са све грешкама:

Одговор Срђи Поповићу, или - "Мој живот у шикари духова"

Пише: Небојша Бакарец

среда, 24 новембар 2010 20:13

...**...нека га**